

Phần 8

Chương 22

“**D**ậy rồi?” Sáng sớm, An Hòa vừa nhẹ nhàng đẩy cửa vào, liền bắt gặp ánh mắt chuyển từ quyển báo chí qua của Hứa Úy.

“Còn sớm?” Người nào đó khẽ lộ ra chút tươi cười bên khóe môi.

An Hòa bị lời của anh vạch trần càng thêm ửng hồng, cô không nói lời nào, chỉ yên lặng đi đến bên giường cắm bó hoa tươi vào bình.

“Quả nhiên có thân phận rồi, đãi ngộ cũng khác hẳn nha...” Hứa Úy nhếch đôi mày anh tuấn, trong mắt ánh lên ý cười chói lọi.

“Lần sau em sẽ đổi cho anh một dúm cỏ đuôi chó mà ngắm.” An Hòa cắn răng, không không chế được sức lực, bỗng nhiên xuống tay liền ‘phập’ một tiếng.

Hứa Úy nhìn hơn nửa bó hoa trong bình đã bị xiêu vẹo sang một bên, trong lòng yên lặng đoán thăm chúng tuyệt đối không sống được vài ngày.

“Chậc...” Liếc thấy tờ ‘Báo thanh niên Trung Quốc’ trên tay Hứa Úy, An Hòa trêu ghẹo nói: “Nhân lúc không có mạng, nên tận dụng thời gian đọc báo này nhiều một chút!”

“Vậy em xem...” Hứa Úy trả cho An Hòa một ánh mắt đương nhiên: “Anh đây không phải vừa trẻ tuổi đẹp trai lại hào hoa phong nhã hay sao! Nhân phẩm lại ‘thuần khiết’ nữa chứ.”

“Không cần dát vàng lên mặt mình đâu...” An Hòa trợn trắng mắt liếc Hứa Úy một cái: “Biết hai chữ thuần khiết viết thế nào không?!”

“Không biết.” Người nào đó đáp lại gọn lỏn: “Còn muốn xin ‘phu nhân’ chỉ bảo thêm.”

“Cút đi...” Mặt An Hòa đỏ lên, trong giọng nói đã ngouï giận đi phân nửa. “Nói mà không biết xấu hổ, em đồng ý anh khi nào vậy hả?!”

“Cũng không biết vài ngày trước, là ai bộ dạng khóc lóc hết như con thỏ nhỏ...” Hứa Úy giả bộ thờ dài nói: “Hai viên mắt thì sưng lên như hai cái hột đào, người phụ trách cũng không phải là anh sao?!”

“Đắc ý cái gì chứ!” An Hòa xấu hổ hung hăng liếc xéo Hứa Úy một cái. Nhưng sau đó cô như nhớ tới cái gì đó bỗng dừng thay đổi sắc mặt, cười cười nói: “Anh bây giờ cũng chỉ đang trong thời gian ‘thử việc’ thôi.”

“Đó là cái gì?” Hứa Úy khẽ nhú mày.

“Chính là quân dự bị, là lớp xe dự phòng, là tuyến thủ dự khuyết, là đội viên bổ sung thay thế! Hiểu chưa?” Nói xong An Hòa nhìn Hứa Úy cười hả hê.

“Bây giờ xem như hiểu rõ rồi.” Hứa Úy từ ‘bạn trai tại chức’ trở thành ‘tuyển thủ thay thế bổ sung’ khiến cho anh bị đả kích không nhỏ, làm lơ hỏi: “Vậy em tính đến khi nào thì cho anh lên chính thức?”

“Cái này đương nhiên phải xem biểu hiện sau này của anh rồi.” An Hòa trả lời rất nhanh, hiển nhiên là có âm mưu từ sớm.

Cuối cùng cô ‘vô cùng dịu dàng’ nhìn Hứa Úy vui vẻ nói: “Đúng rồi, nghe nói ở bộ đội đặc chủng bọn anh toàn bộ chế độ quản lý đều thi hành chính sách đào thải?”

Một câu này nói ra, trong lòng Hứa Úy đã sáng tỏ như gương.

“Chế độ này rất tốt, chúng ta cũng thực thi như vậy đi.” An Hòa cười sang sảng, lại nhìn Hứa Úy đá lông nheo, nói: “Đối với một thiếu tá của đại đội đặc chủng, chuyện này cũng không có gì khó đúng không?”

Cái này chẳng khác gì bảo Hứa Úy anh từ nay về sau sẽ phải chịu sự quản chế của cô sao?

Chỉ là cho dù đó có là hồ lừa đi chăng nữa, anh cũng cam tâm tình nguyện mà nhảy xuống.

Được! Cường Long không áp Đầu Xà⁽¹⁾! An nha đầu, chúng ta cứ chờ xem!

“Đến giờ đổi thuốc rồi.”

Tới giữa trưa, An Hòa mới giải quyết xong xuôi công việc mà chủ nhiệm giao cho, vậy nên bác sĩ An kiêm ‘bạn gái bệnh nhân’ cứng rắn mà quả quyết chặn nhóm người y tá đang tranh cướp nhau giành ‘quyền đổi thuốc cho Hứa Úy’, quang minh chính đại chống lại ánh mắt ai oán của mọi người đẩy cửa phòng bệnh Hứa Úy đi vào.

Nhưng mà nghe thấy tiếng của cô, Hứa Úy vẫn không nhúc nhích nằm sấp ở trên giường giả chết.

Nhìn bộ dạng giận dữ của ai đó khiến An Hòa không khỏi cong môi cười, lại nhớ tới chuyện lúc sáng, An Hòa bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra anh chàng này đang cáu kỉnh với chị đây!!!

“Không thích nghe em nói chuyện hay thế nào?” An Hòa đi tới, tầm mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của Hứa Úy: “Em nói đến giờ đổi thuốc rồi.”

“Cho nên?” Hứa Úy miễn cưỡng nâng mắt, thậm chí còn không biết sống chết nhẹ nhàng gáp một cái.

“Cởi, quần, áo!” Ba chữ đơn giản bị An Hòa nghiền răng nghiền lợi nói ra.

“Vì sao?” Lợi dụng tình hình, Hứa Úy bắt đầu giả ngây giả dại.

“Anh muốn tự mình cởi hay muốn em giúp anh cởi?” An Hòa bị anh làm cho tức run người, không tự chủ mà đề cao âm lượng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ban ngày ban mặt ảnh hưởng nhiều không...” Chữ ‘tốt’ còn chưa thốt ra khỏi miệng, An Hòa mất hết kiên nhẫn liền đưa tay kéo mở vạt áo của Hứa Úy ra.

“Công tử, không cần a...” Hứa Úy ngay lập tức đổi sang giọng điệu đáng đánh đòn, bộ dạng giống như một ‘tiểu cô nương’ sắp bị khi dễ chiếm đoạt.

An Hòa hít vào một hơi cố kiềm nén bản thân không bùng nổ.

“Công tử ngươi nhẹ một chút a... a...” Hứa Úy như đùa thành ngiệp, âm thanh kiều mị khiến cho An Hòa nghe thấy cũng phát thẹn.

“Còn giả bộ nữa em sẽ lột luôn quần anh ra đấy!” Cho dù trên mặt vẫn tươi cười như một đóa hoa, nhưng cái miệng của An Hòa cũng tuyệt đối đủ độc: “Em sẽ dùng kim tiêm cỡ lớn nhất trong bệnh viện này ghim vào trong PP của anh đấy!”

Hứa Úy không dấu vết liếc mắt nhìn tấm cửa phòng bệnh đã sớm lác lư ‘kèo kẹt’ nửa ngày, quay đầu nhìn An Hòa bằng ánh mắt nghi hoặc, nói: “Em vừa nói cái gì?”

“Em nói sẽ lấy kim tiêm lớn nhất của bệnh viện chích cho anh gào khóc thảm thiết!!!” An Hòa hung ác quăng lời xuống.

“Không phải câu này.” Hứa Úy làm bộ hoang mang nói: “Là câu phía trước kia.”

“Phía trước? Còn giả bộ nữa liền lột quần anh ra? Câu này?” An Hòa không một chút nghi ngờ nói.

“Cái gì?” Hứa Úy tiếp tục truy hỏi.

“Em nói anh còn giả bộ nữa em sẽ lột quần anh ra đấy!!!” Chút nhẫn nại cuối cùng của An Hòa cũng triệt để mất hết, lời bình thường nói ra khỏi miệng không khỏi biến thành tiếng gào lớn mất hết kiên nhẫn.

“A...” Hứa Úy cúi đầu lên tiếng, sau đó bỗng nhiên yên tĩnh lại.

“Anh ‘a’ cái gì mà ‘a’! An Hòa hung dữ trừng mắt nhìn Hứa Úy: “Anh...”

Lời định nói bỗng dừng lại, ý thức được có gì đó không thích hợp, An Hòa theo bản năng quay đầu, ngay sau đó, lập tức hiểu rõ cái gì gọi là ‘Sống không bằng chết’.

Lấy Lý Viêm và Trương Thân cầm đầu, mười mấy gương mặt thân quen của đại đội đặc chủng đều đồng loạt xuất hiện trước cửa phòng bệnh Hứa Úy.

Nhớ tới bản thân mình mới vừa phát ra câu nói và âm thanh kỳ quái kia, An Hòa hận không tìm được cái hố mà chui xuống.

“Bà nó chứ, dẫm phải chân lão tử rồi!”

Đang trong lúc lúng túng, giọng nói oang oang của Lý Viêm đột nhiên vang lên khiến cho cục diện có chút khó xử này được buông lỏng.

Tất cả mọi người vừa mới nén được cười, cuối cùng không nhịn được đều bỏ lẫn ra cười.

“Cười cười cười, cười cái trứng chim ấy!” Lý Viêm trừng mắt to như mắt bò, bản thân cũng không nhịn được mà cười theo, khí thế ở nửa câu sau cũng tự nhiên mà tan biến hơn nửa.

“Khụ...” Mặt An Hòa đỏ như sắp nhỏ ra máu lấy tốc độ sét đánh cấp tốc đổi thuốc cho Hứa Úy, trong lúc đổi cũng không quên giở trò xấu tăng thêm sức lực ở tay, khiến cho Hứa Úy đau đớn liên tục hít vào khí lạnh.

Rốt cuộc cũng đổi thuốc xong, An Hòa vội vàng chào hỏi một tiếng với mọi người, nhanh chân rời khỏi cái nơi ‘Thị phi’ này.

“Thằng nhãi con...” Lý Viêm hùng hùng hổ hổ đi tới trước giường của Hứa Úy, không nói hai lời lập tức ‘ban’ cho một chưởng.

Trương Thân nhìn thấy cảnh này vội vàng đi qua ngăn cản Lý Viêm sắp nổi bão, nói: “Này, này, Lão Lý! Anh kiềm chế một chút đi! Phía sau đầu tên tiểu tử này vẫn còn một lỗ thủng đấy!”

“Một lỗ thủng?” Lý Viêm hừ một tiếng, trợn trắng mắt trừng Hứa Úy một cái, nói: “Dựa vào cái nhiệm vụ này, một cái lỗ thủng là còn ít! Địa ngục như một cái sàng, không bị đánh cho thủng liền cả người khó chịu phải không?!”

Hứa Úy nhìn ra, Lý Viêm là vì đau lòng thay cho anh nên mới phát hỏa như vậy.

“Cho dù là một cái sàng, cùng là sàng được sản xuất từ đại đội đặc chủng, tôi vẫn còn ‘vinh’ chán!” Hứa Úy nhướng nhướng lông mày nằm ở trên giường cùng Lý Viêm pha trò.

“Lắm mồm!” Lý Viêm ‘phi’ một ngụm: “Suốt ngày trừ bỏ khoe khoang, đùa bỡn chính là phô trương chủ nghĩa anh hùng cá nhân, lần tới nếu tiểu tử nhà cậu còn dám như vậy một lần nữa, ai cũng không quản cậu! Xứng đáng con mẹ nó kéo đạn vinh quang luôn đi.”

“Vâng!” Phát hiện giọng nói của Lý Viêm hơi run run, trong lòng Hứa Úy như bị néo một cái, trình trọng đáp một tiếng vang dội.

“Lão đại, gần đây khí sắc ngài càng ngày càng tốt nha!” Thấy sắc mặt Lý Viêm đã khôi phục lại như lúc đầu, đám người Cuồng Phong ào ào bay tới vây quanh giường bệnh của Hứa Úy chế nhạo: “Thiên đình no đủ Địa Các Phương Viên⁽²⁾, nhìn nhìn tinh thần thủ lĩnh này đi, chẳng giống người bệnh chút nào nha?!”

“Bốp.” Hứa Úy mắt cũng không chớp thương cho Cuồng Phong một cái tát mười phần hung bạo.

“Tôi đi...” Cuồng Phong nhất thời ôm đầu gào khóc: “Lão đại, nhiệm vụ lần này tôi đâm phải hai cái u lớn đến giờ còn chưa có tiêu đầu, anh đánh thêm hai lần như vậy nữa tôi cũng khỏi cần tìm đối tượng nữa đi!”

“Đánh cậu thì liên quan gì đến việc tìm đối tượng hả?” Lý Viêm cau mày tra hỏi.

“Đại đội trưởng, anh xem đi, cái diện mạo nguyên bản này của tôi cũng không tính là ‘anh tuấn tiêu sái’, nhưng dù sao cũng được xem là đứng đắn đoan chính đi! Cũng có thể vì lão đại năm ngày ba bữa đánh cho như vậy, chuyện tôi yêu đương khó khăn đã mau chóng được chứng thực!” Nghĩ tới đường tình mỏng manh của bản thân, Cuồng Phong không nhịn được lảm nhảm.

“Đúng vậy nha...” Tống Nham đứng bên mím môi liếc Cuồng Phong một cái: “Chỉ bằng cái tướng mạo này của ngài, nhất định phải... cảm thông, đồng tình, giúp đỡ ngài tìm vợ! Còn không biết xấu hổ nói mình đứng đắn, đoan chính? Nhanh chóng tìm chỗ mà giấu mặt đi!”

“Ha ha...” Đám người đứng xem nhất thời bị đám Cuồng Phong và Tống Nham đùa giỡn, lời qua tiếng lại làm cho bật cười.

“Nhiệm vụ lần này hoàn thành không tệ, trở lại...” Nhớ lại lời khen của Phó Tư Lệnh Chung dành cho Hứa Úy, Lý Viêm không nhịn được mỉm cười nhìn về phái ‘ái tướng’ của mình.

“Đại đội trưởng.” Hứa Úy bỗng nhiên ngắt lời Lý Viêm định nói, thần sắc chợt âm trầm đi vài phần: “Đó không phải kết quả mà tôi muốn...”

Lý Viêm vừa nhìn thấy sắc mặt đông lạnh của Hứa Úy nhất thời ngẩn ra, cuối cùng chỉ thở dài nhàn nhạt nói: “Hứa Úy, nhiệm vụ lần này toàn bộ mục tiêu đều đã hoàn thành. Về phần người kia... Hắn cũng không thuộc phạm vi mà chúng ta được chỉ thị.”

“Nhưng dù sao hắn ta cũng hiện thân rồi.” Trong giọng nói của Hứa Úy có loại ý cười như có như không: “Từ đáy lòng tôi thực sự hi vọng hắn vẫn còn sống.”

Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung trên người Hứa Úy.

“Như vậy, tôi có thể tự tay giải quyết hắn.”

Từng câu từng chữ phát ra, giống như rơi xuống hàn băng ngàn dặm.

Ghi chú:

1. Thành ngữ: Rõng mạnh không chân áp rấn nhà.
2. Đại ý: Tinh thần tốt, thể lực sung mãn.

Chương 23

Bởi vì được An Hòa dốc lòng chăm sóc, một phần cũng do thân thể Hứa úy thực sự vượt trội, không bao lâu, bác sĩ đã thông báo anh có thể xuất viện. Vì thế hôm nay, người nào đó liền quang minh chính đại dẫn theo ‘Hoa khô’ của

tổng y viện mới bị lừa gạt ‘thăng chức’ làm bạn gái cùng nhau trở về đại đội đặc chủng.

Từ thời gian đó đến nay, An Hòa luôn bị vết thương của Hứa Úy dất mũi, toàn bộ tâm tư mười phần đều đặt hết lên người người kia, khiến cho cô hoàn toàn không có tinh lực nghĩ tới chuyện khác. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là An Hòa đã quên cuộc đối thoại giữa mình và cha ở nhà ngày trước, đồng thời, cô vẫn nhớ lời cha dặn dò về việc điều động.

Chỉ là... Trong lòng vẫn còn có chút kháng cự.

An Hòa không muốn tương lai của mình bị người khác xếp đặt, cho dù là cha mẹ cũng không được.

Chỉ đơn giản muốn làm theo tiếng lòng mình, cô tình hết lần này tới lần khác liên tục xuất hiện những rắc rối ràng buộc cản trở bước chân của cô.

Quan trọng hơn là, nếu là trước kia chỉ đơn thuần muốn kiên trì với sự lựa chọn của bản thân, thì bây giờ đối với An Hòa mà nói, càng nhiều hơn là... luyến tiếc.

Cho dù thế gian này có rục rỡ chói lọi như thế nào đi nữa, đối với cô mà nói, luyến tiếc chỉ có duy nhất một người.

Trước kia là vậy, hiện tại, tương lai... vẫn là như thế.

Lệnh điều động phía trên sẽ không chính thức đưa xuống, cho nên có thể ở lại bên cạnh anh thêm vài ngày nữa...

Chỉ cần ở cùng nhau thêm một giây thôi, cũng đủ rồi.

“Nghĩ cái gì vậy cô bé?”

Bên tai bỗng nhiên xẹt qua hơi thở nóng rục mang theo sự ấm áp tươi mát đặc hữu trên người ai đó khiến cho An Hòa cứng đờ cả người, cô kiên quyết quay đầu lại, suýt chút nữa chạm phải gương mặt tuần tú đang kê sát kia.

“Ông...” một tiếng, khí huyết người nào đó xộc lên tận đỉnh đầu.

“Tiểu Hòa?” Hứa Úy hoàn toàn không có một chút ý thức tự giác của kẻ gây họa, đôi mắt đen nhánh sáng ngời cứ thế dán chặt lên gương mặt đang giãy giụa của An Hòa, trong lòng dĩ nhiên đã đoán được tám chín phần rồi.

Nháy mắt, bên miệng thoáng vẽ nên một đường cong, ý cười trong đáy mắt càng triệt để hơn.

“A...” Hứa Úy không có ý tốt nhìn An Hòa huyết sáo, lời nói ra khỏi miệng càng khiến cho bản thân An Hòa vốn đã vô cùng xấu hổ càng giận dữ xấu hổ thêm vài phần.

“Thế nào rồi hả? Đại - Phấn - Hồng!” Hứa Úy nhướn mày ngồi một bên cười đến lưu manh.

“Anh mới Đại phần hồng! Anh, cả nhà anh đều là Đại phần hồng!” An Hòa ôm gương mặt tưởng như sắp bị thiêu rụi nhìn Hứa Úy dựng đôi mày thanh tú.

“Không phải chứ!” Hứa Úy rảnh rang đáp trả: “Đại phần hồng nhà ta nổi tiếng nhất chính là cái kia... Bây giờ chắc không ở đây đâu nhỉ?!”

“AAAA...! Hứa Úy! Anh, cái đồ vô lại!” An Hòa dựa vào ‘nguyên tắc lân cận’, hướng bả vai gần ngay trước mặt của Hứa Úy cắn một ngụm.

“Á...” Hứa Úy hít vào một hơi khí lạnh.

Ra tay tàn nhẫn như vậy, người này có đúng là nàng dâu của anh không hả?!

“Phục hay không phục?!” An Hòa hơi buông lỏng lực đạo, dù cắn chặt răng vẫn cố gắng giữ chính xác lực đạo trên bờ vai anh, lời nói âm ừ không rõ.

“Phục cái gì mà phục...” Hứa Úy trợn trừng mắt nói: “Em coi anh là thức ăn à?! Anh nói này vợ, răng miệng em cũng thật tốt nha...” Nói xong, Hứa Úy liền xách An Hòa đang nằm sấp trên vai mình xuống, ngay sau đó không chút do dự ôm cô vào trong ngực: “Cái miệng này mà lớn thêm chút nữa, chắc cánh tay này của anh cũng rớt xuống mất!”

“Cắn chết anh!” An Hòa thở phì phò ở trong lòng Hứa Úy, rên hừ hừ.

Hứa Úy bị bộ dáng chọc giận của cô làm cho buồn cười, trong lòng nhất thời xao động, trực tiếp cúi người khẽ ấn lên má cô một nụ hôn.

Vì thể thần trí người nào đó vừa mới thanh tỉnh không lâu lại một lần nữa bay lên mây rồi.

“Ai... ôi, ai vậy nhỉ?” Vu Xuyên chớp chớp mắt tinh nghịch, ánh mắt lóe sáng giống như muốn xuyên thủng An Hòa vậy.

“Mình nói này, bên ngoài trời trong nắng ấm vạn dặm không có bóng mây, cậu làm sao lại mặt đỏ tía tai thế hả?”

“Cậu cho là mình giống cậu sao... Mỗi ngày đều nhìn thấy Lý Phong vui sướng lắm phải không.” Giọng điệu của An Hòa vẫn thường thường như vậy, trước sau như một không có biểu cảm gì tiếp tục sửa sang lại tài liệu trong tay mình.

“Không phải ngày nào cậu cũng nhìn thấy Hứa Úy nhà mình hay sao?” Vu Xuyên thuận miệng đáp.

Sắc mặt An Hòa bỗng nhiên lại tức tối thêm mấy phần.

Nhìn thấy vậy trong lòng Vu Xuyên cũng ít nhiều đoán ra được rồi.

“Mình nói mấy ngày hôm nay tại sao cậu cứ bày ra cái bộ mặt oán niệm như vậy... Hóa ra là giận dỗi với người ta hả?” Vu Xuyên không khỏi trêu chọc nói.

“Giận dỗi?” An Hòa hừ nhẹ một tiếng: “Mình ngược lại muốn có người giận dỗi với mình mà không được đây!”

“A... Thì ra hai người mấy ngày nay không gặp mặt nhau?” Vu Xuyên như bừng tỉnh, một giây sau liền thay bộ mặt khoa trương giả tạo bằng gương mặt tú bà kinh điển không gì sánh được: “Cô gái, ta thấy trong lời nói của cô thế nào lại có chút gì đó... tịch tịch⁽¹⁾ nha?!”

“Tịch tịch?” An Hòa trợn trừng mắt nói: “Phi... phi... mình nhô vào!”

Một câu nói khiến cho Vu Xuyên cười đến vui vẻ, cô bước vài bước tới bên cạnh An Hòa, làm bộ hắng giọng nói: “Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng Đế chiếu viết...”

“Nói chuyện nghiêm chỉnh!” An Hòa nhíu mày, cho Vu Xuyên một cái liếc mắt cảnh cáo.

“Được thôi!” Vu Xuyên buông tay nhún vai nói: “Minh là chim Hỉ Thước thay nhà người ta đến mật báo, Ngưu Lang đang chờ ở bên ngoài, tốc độ của Chức Nữ ngài có phải nên nhanh lên một chút không?!”

“Sao không nói sớm!” An Hòa không nói hai lời liền bẹo cho Vu Xuyên hai cái lên má, vừa muốn nhắc chân chạy đi, lại như nhớ ra chuyện gì đó liền dừng bước.

“Ách... Dựa vào cái gì mà anh ta bảo mình tới thì mình phải tới, bảo mình ra ngoài tìm anh ta là phải ra hả?”

Ba ngày không đánh liền muốn leo tường dỡ ngói rồi, một ngày không ‘bóp bóp chát chát’ liền thấy khó chịu! Thực sự coi mình là Hoàng Đế sao?!

An Hòa hơi híp hai mắt lại, quyết ý muốn gìn giữ hình tượng con gái cao giá của bản thân.

“Minh nói này... Hỷ Thước...” An Hòa quay đầu nhìn Vu Xuyên.

Vu Xuyên rất có bộ dáng bề trên, liếc mắt nói: “Làm gì?”

“Làm phiền Lão Nhân Gia ngài ra ngoài nói với Ngưu Lang một tiếng, nói với hắn hôm nay trong người Chức Nữ không khỏe, không thể tiếp khách được.”

Cuối cùng bạn học Chức Nữ vẫn phải đi ra ngoài ‘tiếp khách’... Ách... Hoặc là nói, bị bắt buộc ra ngoài tiếp khách thì thích hợp hơn một chút.

‘Bộ dáng cũng rất lớn đấy...’ Hứa Úy nhẹ nhàng cạo cạo sống mũi An Hòa, nói: “Nếu không phải anh vào bắt người, em thực sự không nghĩ ra gặp anh đấy à?”

“Sao có thể chứ...” An Hòa trợn mắt nói láo: “Vừa nghe nói anh đến, chỉ còn kém hô vạn tuế quý xuống cung nghênh đại giá thôi.”

Hứa Úy nhàn nhạt giương mắt, khẽ nhíu mày nói: “Vậy sao? Thế người vừa này khí thế hùng hồn là ai vậy hả?”

An Hòa không nói gì, chỉ im lặng cúi đầu.

“Tiểu Hòa...” Hứa Úy cúi xuống nhìn, nghiêm cẩn chống lại tầm mắt của An Hòa: “Nhìn anh! Nói chuyện.”

Nhìn đi, bộ đội đặc chủng đúng là bộ đội đặc chủng, nghe cái giọng điệu này, ai có thể dám nói ‘không’ chứ!

“Hừ...” Đợi nửa ngày mới thấy cô ngẩng đầu lên, trong miệng bắn ra cũng chỉ có một chữ đơn giản như vậy.

Hứa Úy cũng không vội, chờ cô tự mở miệng.

An Hòa giương mắt chống lại ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng của Hứa Úy.

Đây là cái loại tính tình gì chứ... Cũng chỉ có mình anh dám ở trước mặt cô khoe mẽ như vậy.

Cô ý... Đối với một Hứa Úy như vậy, An Hòa hoàn toàn không có sức chống cự.

“Mấy ngày nay anh làm gì mà không có chút tin tức nào vậy...” An Hòa rầu rĩ lên tiếng, trên mặt cũng treo bộ dáng lão đại không hài lòng.

Dù đã suy nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng giây phút chân chính nghe được câu trả lời của cô, Hứa Úy chợt thấy hơi giật mình.

“Anh có thể hiểu biểu hiện này của em là ‘tương tư’ không?” Qua một lúc lâu, Hứa Úy giương môi mỏng, giọng nói vẫn dịu dàng như trước.

Tương tư... Đây, người anh em, anh có thể sến hơn một chút nữa không?!

An Hòa ra vẻ bị người đồ oan, giương mắt đón nhận cái nhìn của Hứa Úy: “Ừ, tương tư... Tương tư thành họa rồi!”

Hứa Úy khẽ cong môi cười, xoa xoa mái tóc đen xinh đẹp của cô.

“Tại vì mấy ngày gần đây bận chuẩn bị cho quân diễn, không phải không muốn đến gặp em, quả thực không thể phân thân ra được... Nghe lời, đừng tức giận.”

Không nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ đơn thuần trình bày giải thích như vậy.

Nhưng mà chỉ với mấy lời của người này thôi, cũng đủ để cho An Hòa hưởng thụ rồi.

Cô khẽ than nhẹ một tiếng, chút khó chịu trong lòng cũng chậm rãi phân tán đi.

Bọn họ là quân nhân, thời gian của bọn họ không chỉ thuộc về cô mà còn thuộc về quốc gia cùng người dân.

Đó là khao khát, cũng là chức trách của bọn họ.

Bất luận là Hứa Úy hay An Hòa, đối mặt với kỷ cương quân đội, bọn họ không có quyền nói ‘không’, càng không thể vì chuyện yêu đương trai gái mà ảnh hưởng đến nhiệm vụ được giao.

Bản thân cũng không phải là người không hiểu chuyện, đã lựa chọn anh, đạo lý đơn giản như thế làm sao cô lại không biết.

Chỉ là... Nhớ nhung giống như một sợi dây leo sinh trưởng tốt, vừa dày lại bền chắc, từng chút từng chút một, gắt gao quấn chặt lấy trái tim cô.

Tâm tư cố thủ năm năm bỗng nhiên bị người ta mở ra, ào tới như vỡ đê, không chỉ có nhớ nhung mà còn cả kỳ vọng cùng khoảng trống muốn bù đắp.

Vì thế, không có lúc nào là không nhớ, không lúc nào không lo lắng.

Đơn giản vì người đó là anh.

“Em không có tức giận...” Lòng mi dài sụp xuống, đáy lòng dâng lên từng đợt từng đợt cảm xúc phức tạp. Hứa Úy yên lặng nhìn An Hòa xinh đẹp động lòng người hơi ngoảnh mặt đi, vừa định giơ tay ôm cô vào lòng, liền nghe thấy một giọng nói rất không đúng lúc từ bên ngoài truyền tới.

“Báo cáo!”

Cuồng Phong đáng chết! Sáng mai Lão tử sẽ cho nhà cậu thêm ‘Bữa ăn’!!!!

Hứa Úy hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không thể không quay đầu lại.

“Làm sao?”

Cuồng Phong nghe xong, liền nhận ra giọng điệu lão đại nhà mình có mùi vạ cái không tình nguyện, ý tứ ‘Cậu chết chắc rồi!’.

Quả nhiên là tới không đúng lúc...

“Báo... báo cáo, cái lão đại bảo tôi... Khụ, anh bảo đi mượn cái gì đó đã sắp xếp xong xuôi rồi!” Cuồng Phong nói xong hướng Hứa Úy chào một cái quân lễ.

Có thể này, sắc mặt Hứa Úy mới hơi hòa hoãn lại một chút.

“Chạy xe tới đây...”

“Vâng!” Cuồng Phong đáp một tiếng vang dội, mím miệng nín cười nghẹn đến đỏ bừng mặt chạy về phía cách đó không xa.

“Đi thôi.” Hứa Úy nhìn An Hòa ôn nhu nói.

“Đi đâu?” An Hòa nghi hoặc nhìn anh.

“Hóng gió.”

Lời ít mà ý nhiều, còn nói năng rất hùng hồn.

Ghi chú:

1. Cô đơn, lẻ loi.

Chương 24

Lúc An Hòa nhìn đến chỗ góc rẽ bất ngờ nhìn thấy một chiếc xe ba bánh, thì triết để ôm bụng cười một tràng.

Nhưng cô vẫn cố nín nhịn giữ cho anh chút mặt mũi, sau khi ho nhẹ một tiếng mới liếc mắt nhìn Hứa Úy một cái.

“Đó là...?” Âm thanh kéo dài, rõ ràng có ý chờ Hứa Úy ‘tự mình giới thiệu.’

“Đương nhiên... Đó là một loại phương tiện giao thông.” Hứa Úy như có như không cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng sáng khiến người ta chói mắt.

“Đúng vậy...” An Hòa rất hợp tình hợp lý mà gật đầu một cái, thậm chí còn chống cằm ra vẻ suy tư: “Em còn biết, nó không phải là loại động cơ gắn máy... Cho nên, ‘cái đó’ trong lời Cuồng Phong nói chính là ‘dắt’ chiếc xe này đến?”

Hứa Úy nghe vậy thì trịnh trọng gật đầu một cái: “Đúng là như thế.”

“Ách... Em ngược lại nhìn không ra... Anh rất có năng khiếu trở thành ‘Anh chàng đạp xích lô’ đấy!” An Hòa ra vẻ ngạc nhiên nói: “Được lắm đồng chí nhỏ, tài năng không ít nha!”

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Bộ dạng Hứa Úy vẫn không một chút khiêm tốn: “Anh vẫn luôn... đa tài đa nghệ như vậy.”

Này, da mặt anh có thể dày hơn được không, có thể đem làm đế giày rồi đấy!

“Vì thế anh định ‘dắt’ chiếc xe này mang em đi... ách, hóng gió?!” An Hòa hơi hơi nhú mày, nói.

“Binggo.” Nói xong Hứa Úy hơi nheo mắt lại hỏi: “Sao vậy, em ngại mất mặt sao?”

“Chỗ nào có chứ... Còn không phải em sợ xe này quá nhỏ không chịu nổi thể trọng của em sao?!” An Hòa cười haha nói: “Nói, làm sao em lại thấy cái xe này quen mắt như vậy... Giống như đã nhìn thấy ở đâu rồi...”

“Đương nhiên đã từng gặp qua.” Hứa Úy ra vẻ đương nhiên nói: “Đó chẳng phải xe kéo ba bánh hay sao, ở chỗ ban cấp dưỡng có mấy cái đấy...”

Lúc này An Hòa mới bừng tỉnh ngộ ra.

“Cái này cũng có thể sao?” Cảm thấy có chỗ không hợp lý, An Hòa lấy ánh mắt không có ý tốt nhìn về phía Hứa Úy: “Em nói này đồng chí... Chiếc xe này không phải nhà anh ‘mượn gió bẻ măng’ dắt tới đây đấy chứ? Em nghe nói, ở nhà bếp của ban cấp dưỡng chiếc xe ba bánh này chẳng khác gì bảo bối của họ đâu...”

“Đương nhiên không phải!” Hứa Úy lập tức nghiêm mặt nói: “Thân là lính đặc chủng sao anh có thể làm ra loại chuyện như vậy chứ?!”

“A... Phẩm hạnh còn rất cao nhỉ.” An Hòa có chút ngoài ý muốn nói.

“Cái này là đương nhiên!” Hứa Úy mặt dày đáp lại.

Thân là lính đặc chủng, cho dù là muốn ‘dắt’ Tam Luân⁽¹⁾, cũng phải ‘dắt’ có kỹ xảo một chút...

Ban cấp dưỡng đại đội đặc chủng ư! Không phải là đám người cả ngày chỉ biết khuấy khuấy đảo đảo gì đó trong nồi thối sao? Đây chính là ‘máy bay chiến đấu’ của nhân viên nhà bếp bọn họ! Nó đã gắn bó với mọi người từ ngày đầu tiên gia nhập cho tới hôm nay, nói tùy tiện một chút cũng có thể thấy được dao thái, chà cán bột trở thành ‘hung khí’ đây, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra một đám người đấu với một mình bạn! Mỗi ngày phải chuẩn bị thức ăn cho bao nhiêu cái miệng như vậy, tổ chức của đám đàn ông kia, cũng không phải bình thường nha!

Đơn cử một ví dụ bưu hãn đi, ai có thể nghĩ đến, các đồng chí cấp dưỡng vì phòng ngừa ‘kẻ địch bên ngoài xâm nhập’, lại chỉ có thể ở ngay trên địa bàn của mình bày bố ‘Thiên La Địa Võng’, đồng chí Cuồng Phong trở về là vì thi hành ‘mệnh lệnh đặc biệt’ của Hứa Úy - chạy đến ban cấp dưỡng đi trộm... khụ, là ‘dắt’ Tam Luân, kết quả bị trưởng ban cấp dưỡng bắt được, quơ liền lấy dao thái gào khóc đuổi chạy ba vòng quanh sân huấn luyện.

Bởi vậy nên nói đại đội đặc chủng là một nơi ‘Ngọa Hồ Tàng Long’ cũng không quá chút nào. Không chừng đến một ngày nào đó bạn leo lên cây bắt con chim nhỏ, nó cũng có thể trở thành vũ khí gây nhiễu chiến tranh đấy.

Khụ, vậy thì kéo đi...

Vì thế An Hòa cũng không khách sáo với Hứa Úy nữa, đặt mông ngồi lên chiếc xe ba bánh này.

“Hắc, này anh chàng xích lô...” Khóe mặt đuôi mày của An Hòa đều mang theo ý cười: “Thất thần gì nữa? Đi thôi.”

“Ngồi cho vững!” Hứa Úy xoay người lên xe, vững vàng đạp một cước. “Ôi, em khoan hãy động đây...” Hứa Úy làm như lơ đãng nhẹ quét mắt về phía An Hòa một cái nói: “Thật sự là có hơi... nặng đấy.”

Tiểu Ác ma trong đầu An Hòa nổi dậy, vì thế bà cô nhỏ làm bộ muốn lập tức nhảy xuống xe, lại bị Hứa Úy kịp thời ngăn lại.

“Có điều nếu so với Đại Hoa thì em vẫn nhẹ hơn một chút.” Nói xong, Hứa Úy vô cùng chân thành nhìn An Hòa mỉm cười.

“Cho nên... Đại Hoa là?”

“Tiểu Lưu ở vườn sau có nuôi một con heo mẹ sắp trưởng thành.” Hứa Úy đạp xe, cười đến vô cùng ‘ôn nhu’.

An Hòa: “...”

Đám binh lính ở đại đội đặc chủng không giống như những người đàn ông khác, bình thường gặp được nữ binh đã khó, gặp được một nữ binh xinh đẹp càng khó hơn, mà gặp được một nữ binh xinh đẹp vui vẻ ngồi trên xe ba gác đã khó càng thêm khó.

Cho nên, ngày hôm nay, toàn bộ đông đảo các cán bộ và chiến sĩ ở đại đội đặc chủng quân khu X chân chính nhìn thấy một màn này, không khỏi hâm mộ mà ôm bụng cười.

Chiếc xe Tam Luân xanh mượt, quân trang xanh biếc, tóc đen mắt đen giày da đen, cô gái nhỏ xinh xắn động lòng người ngồi trên chiếc xe đó, chính là An Hòa - nữ quân y tiếng tăm lừng lẫy như hoa như ngọc trong truyền thuyết a!!! Mặt mày rực rỡ sáng lạng như hoa mùa xuân, vừa lác lư căng chân vừa ngâm nga một làn điệu dân ca nào đó.

Sau đó mặt hướng về cái kẻ đang đạp xe... khụ, là chàng trai trẻ tuổi 'kéo' xe... Bộ dáng thanh thoi dương dương tự đắc, khiến cho người ta hận không thể lôi hắn ta xuống khỏi xe, hung hăng nện cho một trận!

Không khí này, quang cảnh này, biểu cảm này, sức mạnh này, có chỗ nào giống như đạp Tam Luân chứ?! Ngay cả chạy Mercedes - Benz cũng không thấy vui vẻ như vậy!

Một đám binh lính trẻ tuổi đang phải sống cuộc sống độc thân nhất thời bị kích thích không chịu nổi.

Kẻ cầm đầu nào đó vẫn một bộ dáng lưu manh như cũ, nhưng cao hai đạo lông mày tuấn mỹ cũng thật không thể chịu nổi.

"Xin hỏi anh chàng xích lô, chúng ta đang đi chỗ nào vậy?" An Hòa hơi nghiêng người, nhưng mày liếc Hứa Úy một cái.

"Chậc, mở miệng một cái là kêu 'anh chàng xích lô'... gọi đến nghiệm rồi hả?" Một bàn tay của Hứa Úy chọt vươn ra, trong nháy mắt 'xoạt' một tiếng lên cái ót của An Hòa.

"Đánh thật đấy à..." An Hòa bữ môi bất mãn gào lên một tiếng.

"Ồ trong quân doanh, đối với một phần tử bất tuân như em, tuyệt đối không thể nuông chiều." Hứa Úy nghiêm mặt nói.

"Thật..." Người nào đó xấu xa nhưng đuôi mày.

"Đương nhiên..." Hứa Úy vẫn duy trì vẻ mặt liếc cô một cái nói: "Đương nhiên... trường hợp ngoại lệ thì vẫn phải có."

"Khi nào?"

"Thời điểm báo cáo kết hôn được phê chuẩn xuống."

Vì thế, An Hòa xem như triệt để sáng tỏ rồi, đây là Hứa Úy thay đổi biện pháp 'Bức hôn' sao!

Hóa ra sở trường lớn nhất của đồng chí thiếu tá này không phải là dẫn binh tác chiến, mà là dù trong sáng hay ngoài tối đều tìm cách ‘đào hầm chôn cô’!

“Lão Triệu, mau ra đón anh em của ngài a!” Chia tay sẵn sóc đỡ An Hòa xuống xe, vừa mới dừng lại, Hứa Úy liền hướng vào nhà ga lên.

“Àm ỉ cái gì mà âm ỉ! Từ xa lão đã nghe thấy giọng của tên tiểu tử...” Giọng nói của một người đàn ông trung niên truyền từ xa lại gần: “Thằng khỉ con tám trăm năm không đến một lần, mỗi lần đều không phải anh em mấy người đào tẩu...” Giọng nói của người đàn ông ngay một khắc nhìn thấy An Hòa liền im bật, nhưng cũng chỉ trong giây lát, người đàn ông này liền ý thức được thân phận ‘không tầm thường’ của An Hòa.

“Úy Tử... Vị này là...” Lão Triệu kéo dài âm cuối, mang theo vài phần ý tứ sâu xa.

“Là đối tượng của em.” Người nào đó vô cùng tự nhiên cao giọng đáp.

Thân mình An Hòa run lên, trái tim không nhịn được có chút run rẩy.

Tuy nói ý tứ không sai... Nhưng từ này... cũng quá... không tầm thường rồi?!

“Không ngờ đây lại là em dâu trong truyền thuyết nha?” Lão Triệu cẩn thận mà không thất lễ âm thầm đánh giá An Hòa một chút, ý cười trên mặt tức khắc đậm thêm mấy phần: “Em dâu, xin chào, xin chào, tôi đây là trưởng ban Quân Khuyển, cứ gọi tôi là Triệu Tụ Thành!”

Đối với vị đại ca vừa chân thành lại thân thiết này An Hòa rất có cảm tình, vì thế liền đáp lại một câu giòn tan: “Chào Triệu đại ca!”

Một tiếng đại ca này khiến cho Lão Triệu nào đó ‘nở gan nở ruột’, ngại ngừng gãi gãi ót một cái, cuối cùng liền chạy như điên rời đi, vẫn không quên liên miện dặn dò Hứa Úy và An Hòa chờ ở đây.

“Anh ấy đi đâu vậy?” An Hòa không hiểu.

“Em đợi sẽ biết.” Khóe miệng Hứa Úy câu lên một đường cong, thậm chí có cảm giác hồn bay phách lạc.

Không lâu sau, Lão Triệu lại xuất hiện trước mặt Hứa Úy và An Hòa.

Nhưng bên cạnh lão đại ca này lại có nhiều thêm một... Ặc, là một con Quân Khuyển.

Nháy mắt nhìn thấy nó, hai mắt An Hòa liền sáng lên.

Cũng không quản nhà người ta có cho phép hay không, An Hòa liền bước một bước dài lại gần bên cạnh con chó lớn kia, bắt đầu cùng ‘người ta’ lôi kéo làm quen.

Từ nhỏ An Hòa đã thích chó, bây giờ lại được thấy loại quân khuyển khó gặp này nhất thời không kiềm được kích động, chỉ vì trong nhà phản đối cho nên ý muốn nuôi chó của bản thân không thể không từ bỏ.

Lúc này để cho cô gặp quân khuyển như vậy, cô có thể không ‘yêu thích không buông’ được sao?!

“Này, này!!” Hứa Úy đứng một bên bắt đầu không vừa ý rồi: “Người vẫn đang còn sống sờ sờ ở đây này! Hai người dù có muốn yêu đương vụng trộm cũng phải nể mặt anh một chút chứ!”

“Anh đi mà yêu đương vụng trộm! Bọn em đây là tình bạn thuần khiết nha!” An Hòa bất mãn nhìn Hứa Úy cãi lại.

Có lẽ là vì Lão Triệu đã ra hiệu với chú chó từ trước, cho nên Đại Gia Hỏa này bị An Hòa ôm lấy gắt gao cũng không giãy giụa gì, ngược lại rất có vẻ hưởng thụ nữa.

Hứa Úy vừa nhìn thấy cảnh này, nháy mắt liền không bình tĩnh nổi nữa.

“Lâm Tử, anh bình thường huấn luyện chú mày như thế nào hả?!” Hứa Úy chỉ chỉ cái trán con chó, nói: “Vợ của bạn không thể bắt nạt, chút chuyện nhỏ này còn cần anh phải dạy lại sao?!”

“Phốc...” An Hòa bỗng nhiên không nhịn được cười: “Hứa Úy, anh vừa mới gọi nó là gì?”

“Lâm Tử.”

“Phốc... hahahah...” An Hòa bỗng cười nghiêng cười ngả: “Lần sau gặp anh họ, em nhất định sẽ nói cho anh ấy biết chuyện này, Lâm Tử, Lâm Tử... ha ha ha...”

Hiểu chưa? Lâm Tử này trừ bỏ là tên của chó, nó còn là nữ danh của Lâm Tu - anh họ An Hòa nữa đó.

“Em nói...” Thật vất vả mới ngừng được cười, An Hòa ngẩng đầu hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Hứa Úy nói: “Gia Hỏa này là Đức Mục sao?”

Lỗ tai dựng thẳng, lông ngắn, lưng đen, mắt hạnh... Chặc chặc, nhìn cái tư thái này của nó đi, đường cong nét vẽ này... thật đẹp a, sướng chết người mà!

“Đúng vậy. Là Đức Mục.” Hứa Úy cười khẽ mở miệng: “Thế nào, giống anh, hình tượng khí chất đều rất tốt đi?! Đây chính là người anh em của anh.”

“Ồ... ồ... Thì ra anh với nó cùng một dạng... Lại còn là anh em?” An Hòa chu mỏ: “Anh cũng không hỏi xem người ta có vui không, có muốn làm anh em với anh không, nếu là em... nhất định là không đồng ý!”

“Chặc chặc... Một ngày không tranh cãi với anh liền thấy khó chịu phải không?” Nói xong, Hứa Úy lại quét mắt nhìn về phía An Hòa nghiêm túc nói: “Nói cho em biết, nhất định phải giữ khoảng cách với nó có biết không?! Nó là chó đực đấy!”

An Hòa nghe vậy trợn trừng mắt nói: “Nhìn nhìn cái đức hạnh này của anh đi... giấm của cậu cũng ăn được...”

“Cầu cái gì! Nó là chó, là Quân Khuyển!” Hứa Úy nghiêm túc sửa chữa lời cô.

“Chắc, chó với cầu không phải cùng một giống hay sao?! Chị đây không giỏi văn tiểu học nên trong mắt hai từ đó cũng chỉ là một mà thôi!”

“Đây chính là vấn đề nguyên tắc!” Hứa Úy động một tý liền thẳng cấp vấn đề lên nói: “Em đừng xem Lâm Tử hiện tại không nghe không nói được, nói cho em biết nó hiểu được em nói gì đấy, nó đồng cấp với em!”

“A... vậy thì thật xin lỗi rồi...” An Hòa nhìn cũng không thèm nhìn Hứa Úy một cái, trực tiếp lướt qua anh cùng ‘người anh em’ của anh thủ thi: “Lâm Tử, mà đừng có học theo đại ca của mày, tao không có lòng dạ hẹp hòi như anh ấy! Mày hãy biểu hiện cho thật tốt, đợi trở về nếu gặp được Kim Mao nhà Phó Tư Lệnh Lục tao sẽ kiếm cho mày một mối, nhìn xem có được việc không!”

Hứa Úy yên lặng không nói gì, lơ mờ nhớ tới lời An Vũ từng nói, một ngày - tháng - năm nào đó nhìn thấy một cô nhóc chạy khắp đường phố đuổi theo Đại Kim Mao nhà hàng xóm để ‘câu véo’.

Nhưng mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ, nếu anh nhớ không lầm, con cầu kia là đực.

“Em dâu, theo một mức độ nào đó, lời Úy Tử nói không sai...” Lão Triệu đứng một bên nhìn hai người đùa giỡn nửa ngày, nín cười đến đỏ bừng mặt, rất đúng lúc mà chen vào: “Những con chó này trong ban Quân khuyển cũng đều có quân tịch⁽²⁾”

“Chúng nó hiện tại chính là lính đang đi nghĩa vụ đấy.” Hứa Úy bồi thêm một câu.

“Ồ, xuất sắc như vậy...” An Hòa lúc này mới ý thức được lời mình nói.

“Công năng hoạt động thần kinh của quân khuyển lớn hơn rất nhiều so với các loài động vật khác.” Hứa Úy kiên nhẫn giảng giải cho An Hòa: “Thính lực của nó gấp 16 lần so với người, khả năng phân biệt mùi còn cao hơn mấy vạn lần.”

An Hòa không lên tiếng, tiếp tục nghe Hứa Úy tọa đàm tri thức.

“Tầm nhìn của quân khuyển rất rộng, trong môi trường ánh sáng yếu, rất giỏi quan sát sự vật về đêm.” Hứa Úy mỉm cười nói: “Rừng chính là địa phương sở trường của nó. Rất nhiều lần thực hiện nhiệm vụ ban đêm đều là bọn nó đi đầu cùng chúng ta chiến đấu anh dũng đấy.”

“A... mà thật là khốc...” Nói xong An Hòa liền ôm chặt lấy mặt Lâm Tử: “Nó còn có thể làm gì nữa?”

“Truy lùng, giám định, canh gác, trông coi, tuần tra, lùng bắt, truyền tin, mang đạn, phá án, kiểm tra thuốc phiện, chất nổ... Còn nhiều lắm.” Hứa Úy có chút kiêu ngạo, ca ngợi nói.

“Ồ, vậy nó cũng thật sự mạnh hơn anh.” An Hòa vô cùng chân thành gật gật đầu.

Ghi chú:

1. Tên gọi khác của xe ba bánh trong quân đội: Tiểu Tam Luân.
2. Danh sách tên trong quân đội.